

Idyll ved Nidelven

OLSOKFEST I FJELLET

Av Herbert Helgesen

Jeg kan tale langt og lenge
om de vidder, vang og venge
som her strekker seg i skjønnhet
under Sylmassivets fot

— — — —
Toastmaster ved middagen.

Det var engang i de gamle dager, for riktig lenge siden. Atom-bomben var ikke påtenkt enda, og selv Sylsjøen var bare et glimt i sin fars øye. I hine dager gikk det et aldeles underdeilig stykke på kino. Det var omtrent samtidig med den første Kongressen som danset. Filmen het — jeg husker det enda: «De herlige dager i Aranjuez». Alltid siden forbinder jeg den med palmesvai, gavmild sol, vakre mennesker, blått Middelhav og godt humør. Er det noen som husker filmen? Det er i tilfelle mere enn jeg gjør. Men dette inntrykket av en deilig stemning, det sitter igjen. Jeg blir i godlune bare jeg tenker på det. Sier jeg navnet stilt for meg selv, er det faktisk en liten besvergelse mot gråhet og tristhet.

Omtrent likedan er det med Olsokfesten vår i fjellet i sommer. Er det noen av deltakerne som kan huske hvem gjorde hva og når? Det betyr ikke så meget heller, for sinnet holder stemningen fangen. Det er fest — høyfjellsfest, i trende dage tilende, og minnet om den vil sikkert finne en liten plass i hugen hos den enkelte.

Det begynte ikke svært lovende. To ganger før var det forsøkt arrangert; men vonde vetter og vanskelig vær hadde sørget for å

Musikken møtte gjestene i Nøsteråa

Åldstedt

kullkaste planene. Åpningen av hyttene etter ombyggingen skulle imidlertid markeres, og datoen ble endelig fastlagt til den store trønderiske minnedagen — 29. juli — Olsok.

«Festdirektørene» Herbert Helgesen, Magne Haave, Bjarne Eriksen, Helge Foss og Arne Gjengset reiste opp i god tid til verket. Værgutene var aldeles umulige; men da vi så hvor ufattelig surt og regnfullt det var på lørdag, gikk vi ut fra at hensikten måtte være å konsentrere nedbøren på forhånd, for siden å skjenke oss noen gode dager. Det stemte, tilgagns. Søndag morgen lå Sylene nypusset, og en lett østlig bris holdt myggen på avstand. Vi hadde følelsen av 17de mai helt fra morgenen av, og vi begynte dagen med flaggheising utenfor et festpyntet hus. Det vil si, aller først hadde Jo kommet på senga med en liten dram, dagen til ære. For å holde seg i stilen, var det vel nærmest å ligne med russen som vekker lærerne. (Den var til Magne!)

Norske gjester ankommer — Oppi, Mehren, fru Reitan, Jørgensen

Åldstedt

Gjestene begynte å sive inn fra fjell og dal, og folket fra byen var ventet. Den fortreffelige Theodor var for anledningen utnevnt til eskadresjef for Essandens maritime krefter, og lå med dampen oppe ved Nøsterå. Det samme gjorde musikken, og da gjestene med dir. Ewerlöf fra Stockholm i spissen, steg ut av bilene, ble de møtt med den «Ganglåt» som siden sikkert svirret i hodene i lang tid, og som ble litt av en kjenningsmelodi. Sammen med Svenska Turistföreningens formann kom også D. N. T.s, hr. Martin Mehren samt byråsjef Harald Oppi fra Hotelldirektoratet.

Seremonien med hytteåpningen var like høytidelig som alltid. «Utdrivelsen» av hytta, samlingen ved flaggstangen, byggesjefens og formannens taler, samt ikke minst øyeblikket da æresmedlemmet Ludv. Sivertsen heiste flagget, vil sikkert huskes. Olga Reitan

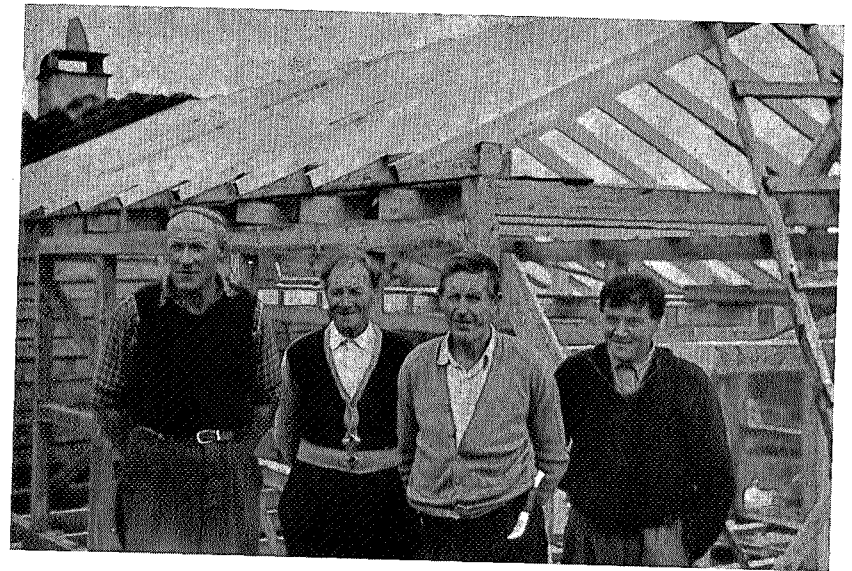

S. T. F.s formann, hr. Ewerløf ankommer

Åldstedt

fikk nøklene av Eivind Kierulf, og fikk en klem attpå. (Heldig mann, den Eivind!) Så danset man rundt hytta, og låste tilslutt opp døren til cocktail og fjellfest. Bordet var nydelig dekket med viddas blomster, og Magne Haave ønsket velkommen. Toastmaster gikk til vervet med pegasiske vrinsk, og opptråtte under hele middagen i bunden form.

Menyen var fiskesuppe, avkokt ørret og multekrem, avbrudt av taler som alle gledet i stunden og var vel verdt å huske etterpå. Gunnar Wettergreen utbragte H. M. Kongens skål. Ved fisken fortalte Kierulf om arbeidet med hytta, og ga den over til TT's formann. Han takket i tur og orden pionerene, foreningens gamle vertinner, dagens gjester samt ikke minst byggekomiteen. Ludvig Sivertsen fikk ordet til en hilsen til dalens befolkning, og fortalte at det var på dagen seksti år siden han for første gang ruslet gjennom de fagre riker til Essandens strender. Fru Manda Hilmo

«Byggelaget»:

Martin Østby, Ola Opphaug, Jon Berggård, Henning Opphaug

Eiv. Kierulf

hilste tilbake, med håpet om at industrialisering og anleggsvirksomhet vel kunne sette merker i dalens utseende, men ikke i dens sjel.

Og så talte Martin Mehren fra D. N. T. på en meget hyggelig måte, og endte med overrekkelsen av det nydelige tinnfatet som idag henger på hytta. Fru Martine til Væktarstua hilste til naboen i fjellet, og overrakte et nydelig åklæ, som hun og datteren hadde vevet i ledige stunder i en lang og travel arbeidsdag. Som en gave uten ord, hadde Jo Berggaard tidligere på dagen hengt opp elghodet i peisestuen. Tormod Moxness, E-verksingeniør og fjellets «opplyste enevoldskonge» holdt en velkrydret tale, full av spøk og spenning, fulgt med interesse og håp, og hilst med bifall. Tilslutt stod det bare igjen for Knut Ewerløf å takke for maten, hvilket han gjorde «med den äran», etter-først å ha snakket om naboskapet i fjellet. Bordet var slutt.

Utenfor flammert Olsokbålet opp mot en julisvart natthimmel. Sylene stod i silhuett mot minnet om solen. Allsang og Astrup-

Storerikvollen, Tydal

Ølvin Jystad

stemning lå lagvis, inntil kaffelukten trakk folket til seg. De konsentrerte kaloriangrep som man hadde kapitulert for i dagens løp, måtte tilslutt gi seg utslag i livsgledens danser — pols, vals og polka. Og det ble da også danset den lange natt tilende. Enkelte fortalte at spillemennene hvilte litt ved seks-tiden; men på dette tidspunkt var arrangementskomiteen allerede på vei til Nedalen for å forberede ankomsten dit.

Gjestene stevnet under Theodors ledelse fram over Essanden til Esna, og vandret derfra ad Nedalen til. Ved Håntjønnna hvor Helge Foss og Mattis Jørgensen møtte med kaffelars og «levebrød», var det kafferast, hvoretter samlet innmarsj til Nedalen. På tunet stod forfriskninger, og i bakhånd hadde man en enda bedre — badstul. Deretter fulgte en cocktail i peisestua, og så satte man seg til Berit Krogstadmo's nydelige og veldekkede bord. Rømmegrøt, spekeflesk, fenalår, øl og dram.

Nedalens historie ble gjennomgått av Kierulf, som var byggesjef her også. Formannen snakket om TT's kjelebarn — Nedalshytta,

og mintes Kirsten Haave, Nedalens gode fé, som ikke kunne være tilstede, da hun var i full sving på Gjevillvasshytta. Ragnhild Lien hilste foreningen fra vertinnene i meget hyggelige og hjertevarme ord, som Berit Krogstadmo knyttet sin hilsen til. Sten Brander, sjefen på Sylstationen, snakket om det gode forhold mellom naboene rundt Syttoppen. Fru Wenset fra Blåhamarstugan sluttet seg til, og så takket tilslutt Harald Oppi for maten.

Bålet brente, allsangen lød og kaffen og kakenes mangfold smakte folket. Så ble gulvet ryddet og musikken spilte opp til polonaise. Dansen gikk over til je den lange, men alt for korte natt, inntil formannen så sine siste gjester avgårde ved båtene klokken 6,30 om morgenen.

De som ble igjen, fikk en frokost som vil minnes, og ruslet fram til bilene ved Geitbekken. Turen gikk over Sylsjøen til Væktarstua, hvor en av våre «grandest old men», bokhandler Fridthjof Brun med frue, stod på tunet og tok imot. Appetitten var skjerpet, og det samme var Væktarstuas matskaperevne. Et nydelig lunsjbord var dekket, vakkert for øyet og utsøkt i smaken, en verdig avslutning på turen, og en generøs gave fra Væktarstua til festlyden. Alfred Unsgaard ønsket velkommen. Senere takket Reidar Jørgensen fra TT for all hjelp og vennlighet som var vist fra Væktarstua til naboene på Nedalen, og tilslutt takket Martin Mehren for maten.

De herlige, hyggelige dagene i fjellet var slutt. Arbeidet tok til igjen; men minnene vil neppe blekne med det første.